

BİR AYRILIK BİR YOKSULLUK BİR ÖLÜM

Uyandım yine, kim bilir bu sefer neredeyim. İnsanlığın başından beri bitmek bilmeyen ayrılık, yoksulluk ve ölümün getirdiği duraktayım. Kaçınıcı durak, bilmem. Galiba yokluktayım. Dün hayatımın tek varlığı olan küçüğüm, öldü. Aldılar benden. Neden, diye sormayın. Artık kimseyle konuşmak istemiyorum, ağzım var mı bilmesem de... Kaçmak istiyorum, nereye gideceğim, bilmem. Sağım aydınlık ama sonu göremiyorum. Belki orada mutluluğu bulurum. Ama olmaz. Korkuyorum, yine hissetmekten; sevmekten, bağlanmaktan, umut etmekten. Solum daha bilindik, sanki daha yakın hissediyorum. Sonunu gözüm kapalı görebiliyorum. Bir şey beni oraya çekiyor, alışıldık duygular. Yine hasret, yine acı, yine keder. Sanırım ben bunu istiyorum. Bir hayal kırıklığına daha kaldıramam. O zaman, korkularımın pençesinden kaçmaktansa ona teslim olabilirim.

Gözümü açtım, bambaşka bir yerdeyim. Yine ne oldu, ne getirdi beni buraya? Galiba sola bir adım attım. Ne garip bir yerdi burası. Ya tek yapmam gereken şey hissetmemekten ziyade düşünmemekse, kendimden başkasını? Nasıl olur da yaparım bunu, bilmiyorum. Bir dalga geldi, sürükleniyorum bencilliğin dalgasında, adeta boğuluyorum. Nefes almak için zorlamayacağım, yok olmak istiyorum. Hiçbir zaman var olmuş muydum ki yok olayım? Beni engelleyen bir şey var. Belki her şeye rağmen inanmak isteyen bir tarafım. Hangi tarafım, bilmem. Var mıyım, bilmem. Yok muyum, hiç bilmem. Yeter artık. İstiyorum, evet, istiyorum yaşamayı. Tekrar hissetmeyi, sevmeyi, sevilmeyi. Dalga beni bir yere bıraktı. Uzun bir süre sonra ilk kez bir şey gördüm, sanırım adı renkti. Nefes alıyorum, ilk kez ama ilk kez hesapsızca nefes alıyorum. Hissediyorum, ne hissettiğimi şuan tanımıyorum ama bildiğim tek bir şey var: evet, ben varım! Nerede miyim ? Kızımın yanında.
